

TEXT D'IGUALTAT DE GÈNERE

Alguna vegada heu sentit a parlar de la discriminació laboral? Ara us relataré la meva experiència.

Sóc la Maria, una noia de 30 anys i nascuda a Caldes de Montbui. Vinc d'una família humil i els pares sempre s'han dedicat a portar la fleca familiar. Era una bona feina, però s'hi havia de dedicar moltes hores i pocs beneficis. Els meus pares sempre havien volgut que portés endavant el negoci, per així seguir l'herència familiar. A mi, no era una feina que em cridés molt l'atenció, la meva vocació era ajudar a les persones amb dificultats d'aprenentatge o fer psicologia. Des de petita que no havia estat una nena amb molt amics. Una de les poques amigues que tenia, la Júlia, em va demanar consell per un problema que havia tingut a casa. Va ser llavors, quan vaig veure que tenia moltes habilitats a l'hora d'ajudar i empatitzar.

A l'acabar l'ensenyança obligatòria, vaig decidir seguir estudiant Batxillerat per després, poder cursar la carrera de Psicologia a la Universitat de Barcelona. Fet que vaig aconseguir amb molt d'esforç.

La meva primera feina va ser al meu poble, treballant de cambrera al bar més popular, Can Jaume. Aquesta feina va ser una de les pitjors experiències ja que tenia pocs ingressos i treballava moltes hores. Això sí, vaig aprendre que els diners no són fàcils de guanyar. Dos anys treballant, pocs ingressos i molts deutes perquè va ser quan em vaig independitzar.

La segona feina que vaig tenir, va ser com ajudant d'una psicòloga de Barcelona que es deia Maribel Trujillo. La consulta era molt petita, sense

calefacció i situada al barri Gòtic. Vaig acabar tenint molt bona relació amb la Maribel i ara som quasi inseparables.

La segona feina em va durar només 1 any i un mes, ja que la consulta es va traslladar a Tarragona.

Durant un període temps vaig anar a diverses entrevistes per trobar feina. En dus d'elles van agafar abans a un home que tenia menys experiència que jo. A mi no em van agafar ja que em van preguntar per el meu estat civil i si tenia pensat tenir fills. En aquell moment, em va semblar que era una pregunta poc adequada i li vaig respondre que tota la informació necessària estava al meu currículum. No vaig acabar d'entendre el per què d'aquelles preguntes.

Al cap d'uns dies em vaig donar compte que com que no tenia ingressos ni feina i tenia molt potencial en l'àmbit de la psicologia i a més, era molt creativa, podria buscar alguna feina per poder guanyar alguns ingressos. La meva motivació era trobar una feina en la que pogués ajudar a persones a no passar per la meva experiència a les entrevistes de treball. Va ser llavors, quan em vaig plantejar la idea d'escriure aquest llibre explicant-hi la meva pròpia història i vivència personal.

Doncs bé, poc després d'aquesta experiència tant negativa, vaig començar a buscar feina per Internet, a diferents aplicacions. Després d'estar una estona buscant-ne vaig veure lloc de treball que m'interessava. Vaig escriure els responsables, per poder fer una entrevista. Al cap de pocs minuts, per la meva sorpresa, em van contestar que si hi podia anar el matí següent. Vaig anar a dormir d'hora per poder ser allà el més aviat possible i em vaig posar el despertador a les 7.

L'endemà, quan em va sonar el despertador, em vaig aixecar del llit, vaig a anar a esmorzar, després a dutxar-me i a rentar-me les dents per anar ben arreglada.

Quan vaig acabar d'arreglar-me, vaig agafar les claus i la bossa. Eren les 8 del matí quan sortia de casa per poder agafar l'autobús a les 8:20 i així, poder estar a l'entrevista a les 9:10 a Barcelona. Just al pujar a l'autobús, ja em vaig adonar que el dia no estava començant bé. Em vaig trobar un grup de joves que tornava de festa tot engrescats, cridant i molestant als passatgers.

Quan vaig arribar a l'entrevista, la primera impressió, precisament no va ser molt bona, ja que tots els llums estaven apagats i em va estranyar. Em vaig esperar entre uns 20-30 minuts. Al cap d'uns 25 minuts, va venir el entrevistador i em va demanar perdó per arribar tard, culpa del trànsit. La primera impressió semblava bona, un home simpàtic, amable i respectuós. Quan vàrem entrar, vaig veure que estava ple d'ordinadors i artefactes electrònics. Em va convidar a entrar i seure i hi vaig accedir. Vaig seure i ell va treure el currículum de la seva maleta tot decidit. El va començar a mirar entretingudament. El primer que em va dir va ser, surts molt bé a la fotografia. Aquí em vaig sentir una mica estranya, ja que no m'ho esperava. Per canviar de tema, li vaig preguntar com li semblava la meva experiència acadèmica i professional. Vam seguir mirant, l'experiència acadèmica semblava tot correcte, graduat en la ESO, Batxillerat científic, Universitat. Molt complet.

L'experiència professional també en va comentar que li semblava molt completa. La següent pregunta me la va fer amb un to més afable del normal,

em va qüestionar sobre l'estat civil. Si estava casada o volia tenir fills. Li vaig contestar si això era important i ell em va respondre que sí. Al principi, no tenia per què contestar, però al final vaig pensar que no era res dolent dir-li i aquí em vaig equivocar. Estic casada, i sí, voldria tenir fills. Això no serà negatiu a l'hora d'escollir candidat, oi? El senyor va fer cara de pensatiu i em va dir que sí que ho tenien en compte. Em va dir que ho sentia però que tenia a un home amb menys experiència però clar no vol tenir fills i si en vol tenir seran com a màxim unes 3-4 setmanes de baixa paternal. Ho sento, però no et puc agafar. En aquell moment, jo no sabia què fer i vaig optar per no dir res i marxar i això vaig fer.

Unes setmanes després, una amiga meva, la Lola, va anar a una entrevista de treball per poder treballar com a comptable. Quan va anar a la entrevista, va quedar sorpresa, ja que li van fer la mateixa pregunta que a mi. Tampoc la van agafar. Just al sortir de l'entrevista, em va trucar dient que li havia passat el mateix que a mi. Jo li vaig dir que ho sentia i que si volia fer un cafè. Ella va dir que sí que els dies que millor li anaven eren dilluns a la tarda i divendres a la tarda.

Dilluns a la tarda, vàrem quedar a la plaça Espanya, a Barcelona. Vam seure a la terrassa d'un bar que estava ple de gent. Vam començar a parlar sobre el que ens havia passat a les respectives entrevistes. Pensàvem, que no ens havien agafat per culpa de la resposta i pel fet de respondre-la ara no teníem feina. Vam quedar que les dues buscaríem informació sobre la igualtat de gènere, lleis, fets... que es poden fer per denunciar-ho. Quan vaig arribar a casa, vaig començar a buscar informació sobre les lleis de la igualtat de gènere. Em vaig quedar sorpresa en veure que de primeres no hi havia cap

regulació per poder denunciar-ho. La Lola, tampoc va trobar res. Després, vaig reflexionar sobre els fets i vaig concloure que ningú si havia parat a pensar. Se'm va ocórrer una idea brillant per intentar que la societat veiés que la desigualtat, està present en el dia a dia. Aquesta idea és arribar a tothom per les xarxes socials a partir d'un vídeo de Youtube, un curtmetratge. En aquest, es veuria reflectida la vivència que vàrem passar les dues. En el vídeo, els personatges serien gent de l'entorn de nosaltres dues. Li vaig comentar a la Lola, i ella li va semblar molt correcte la idea. La Lola tenia moltes ganes de fer-lo per poder arribar a la gent. Quedem el divendres a la tarda? Li vaig que sí. Quan vam quedar el primer que vam fer va ser un guió de cada un dels personatges. Hi havia diferents tipus de personatges. Un era l'entrevistador, un altra era la noia i uns altres eren els que estaven treballant en l'empresa. Després d'una setmana, vam anar a casa meva per poder gravar el curtmetratge amb tots els actors. Quan vam acabar de rodar, vàrem veure que definitivament sí era una bona idea per poder influenciar a la gent. Quan, els editors del vídeo ho van editar i penjar al Youtube, nosaltres la vam fer popular en les xarxes socials, ja que teníem una amiga influencer "Laura Brunet". Quan ella va compartir el vídeo per les xarxes vàrem veure que tots els comentaris que deien eren positius i que ajudaven a les dones. Ens va alegrar molt ja que vam veure un que deia: "Gràcies a aquest vídeo, ja sabré com actuar de forma correcta en una entrevista de treball per poder aconseguir el treball. "

Com podeu veure avui en dia es així la societat ja sigui aquí o a un altre país, encara que a Espanya es veu més el cas de masclisme.